

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **LIPINA-AGRO s.r.o.**, sídlem Hrubá Vrbka 189, zastoupené Mgr. Liborem Rojarem, advokátem se sídlem Uherský Ostroh, Veselská 710, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o přezkoumání rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 7. 2014, č. j. 48019/2014-MZE-12151, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, č. j. 6 A 173/2014 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 7. 2014, č. j. 48019/2014-MZE-12151 (dále jen „napadené rozhodnutí“), ministr zemědělství (dále též jen „ministr“) nevyhověl námitce žalobkyně podle § 3g odst. 7 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zemědělství“), proti oznámení Ministerstva zemědělství, Krajské agentury pro zemědělství a venkov, pracoviště Hodonín (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 2. 2014, č. j. EP84061/96/5 (dále též jen „druhé oznámení“), o neprovedení změny evidovaných údajů v evidenci půdy podle uživatelských vztahů (dále též jen „evidence půdy“) u půdních bloků, respektive dílů půdních bloků, uvedených v tomto oznámení a nacházejících se v k. ú. X, ve čtverci X. Důvodem neprovedení změny byla skutečnost, že žalobkyně, jakožto ohlašovatelka změny, nedoložila právní důvod užívání půdy, zatímco dosavadní uživatelka M. K. (dále též jen „dosavadní uživatelka“) jej doložila, popřípadě u některých pozemků jej nedoložila ani jedna ze jmenovaných, pročež byl pozemek vyňat z evidence půdy. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 6. 2018, č. j. 6 A 173/2014 – 32 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve zrekapituloval podstatné okolnosti případu a průběh správního řízení vyplývající z obsahu spisového materiálu: Konkrétně uvedl, že dne 6. 3. 2013 bylo zahájeno řízení ve věci aktualizace evidence půdy. Dne 21. 8. 2013 bylo pod č. j. EP84061/96/5, vydáno (první) oznámení o neprovedení některých změn, proti němuž podaly žalobkyně i dosavadní uživatelka námítky. Ministr zemědělství vydal k námítkám žalobkyně rozhodnutí ze dne 22. 11. 2013, č. j. 74566/2013-MZE-12151, jímž některým z nich vyhověl a v příslušné části napadené oznámení zrušil, ve zbývající části oznámení nabylo právní moci (námítky buď nebyly podány, nebo jim nebylo vyhověno). Obdobně rozhodl v případě námitek dosavadní uživatelky, a to rozhodnutím z téhož dne č. j. 74569/2013-MZE-12151, v němž rovněž části námitek vyhověl a v odpovídajícím rozsahu napadené oznámení zrušil. Správní orgán I. stupně následně vydal nyní posuzované oznámení, v jehož rámci pro přehlednost zopakoval i údaje o neprovedení změn dle pravomocné části prvního oznámení ze dne 21. 8. 2013. V kontextu rekapitulace průběhu správního řízení městský soud dále zdůraznil, že žalobkyně v pořadí druhé oznámení napadla i v rozsahu změn, které byly již předmětem pravomocného oznámení ze dne 21. 8. 2013, protože se ministr v napadeném rozhodnutí zabýval pouze námítkami, které směřovaly do neprovedení dvou změn, jejichž oznámení dosud nebylo pravomocné. Konkrétně šlo o změny v půdním bloku, respektive v dílu půdního bloku č. X, p. č. X, a v půdním bloku, respektive v dílu půdního bloku č. X, p. č. X. Ve vztahu k těmto půdním blokům následně krajský soud zrekapituloval obsah druhého oznámení, žalobkyní podané námítky a odpovídající části napadeného rozhodnutí.

[3] Úvodem věcného posouzení žalobních bodů pak městský soud připomněl znění rozhodné právní úpravy ve smyslu § 3g odst. 1 (důvody ohlašování změn v evidenci půdy), odst. 3 (postup ministerstva mj. při rozporu údajů v ohlášení s údaji v evidenci půdy či jiném ohlášení), odst. 4 (vymezení situací, za nichž ministerstvo provede aktualizaci evidence půdy podle ohlášení změny), odst. 5 (situace, kdy ministerstvo aktualizaci neprovede), odst. 7 (upravuje možnost uplatnění námítky proti oznámení) a odst. 14 (vyloučení uplatnění správního řádu na řízení dle předchozích odstavců citovaného ustanovení, s výjimkou lhůt a doručování) zákona o zemědělství. Městský soud dále poznamenal, že dle § 177 odst. 1 správního řádu se základní zásady činnosti správních orgánů obsažené v § 2 až 8 téhož zákona použijí i v případech, v nichž zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Konečně městský soud připomněl zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu (pozn. NSS: zjevnou chybou v psaní nicméně nesprávně odkázal na § 2 téhož zákona, přičemž však současně uvedl obsah § 3 správního řádu).

[4] Na uvedeném skutkovém a právním základě přistoupil městský soud k posouzení stěžejní žalobní námítky v podobě nevyhodnocení střetu duplicitních nájemních smluv (předložených žalobkyní a dosavadní uživatelkou) žalovaným, který namísto toho přihlédl k subjektivním prohlášením vlastníka předmětných pozemků. Vyšel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 As 26/2005 – 67, kterého se shodně dovolávali jak žalobkyně, tak žalovaný, a z něhož dle jeho názoru plyne, že správní orgán je povinen posoudit, kdo předmětné pozemky užívá a z jakého právního titulu, nikoliv to, že by byl správní orgán v posuzovaném řízení oprávněn řešit otázku, zda předložený užívací titul je platný či nikoliv, respektive, že jeden z více subjektů je subjektem oprávněným a druhý nikoliv. Dále městský soud zdůraznil, že z hlediska dodržení zásady materiální pravdy je třeba respektovat charakter evidence, v souvislosti s tím připomněl smysl jejího vedení za účelem posuzování žádostí o dotace a kontroly plnění jejich podmínek, jak jej vyložil již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 24. 10. 2017, č. j. 11 A 155/2015 – 58. Z citovaného rozsudku dále poukázal na důvody pro aktualizaci evidence půdy (§ 3g odst. 1 zákona o zemědělství), a skutečnost, že podle § 3g odst. 5 téhož zákona ji ministerstvo neprovede mj. v případě, jestliže ohlašovatel změny

pokračování

nedoložil písemnou dohodu nebo doklad prokazující právní důvod užívání zemědělské půdy, která se stala předmětem rozporu, obojí ve smyslu odstavce 3 téhož ustanovení. V souladu s odkazovaným rozsudkem a zákonnými ustanoveními městský soud poznamenal, že cílem aktualizace je uvést obsah evidence do souladu s realitou. Zdůraznil přitom nutnost při aktualizaci respektovat kompetenci správního orgánu, který je tak oprávněn posoudit pouze splnění podmínek pro změnu zápisu v evidenci, nikoliv řešit otázku platnosti či neplatnosti předložených nájemních smluv.

[5] Za okolností projednávaného případu pak městský soud uvedl, že coby předběžnou otázkou byly správní orgány povinny posoudit, zda žalobkyně doložila, že je reálným uživatelem předmětných pozemků. V této souvislosti zmínil předložení smluv o nájmu, které oprávnění žalobkyně zpochybňují. Není-li přitom postaveno najisto, že je oprávněným uživatelem, potom nejsou dány podmínky pro zápis změn do evidence. Městský soud dále zdůraznil, že posouzení otázky, zda je k hospodaření na pozemcích oprávněna žalobkyně, nebo subjekty, kterých se týkají jiné předložené nájemní smlouvy, nepředstavuje autoritativní rozhodování sporů o užívání, ale toliko posouzení toho, kdo danou půdu, a z jakého titulu užívá pro účely zápisu do evidence. Dodal, že při existenci několika tvrzených právních titulů nelze do doby vyřešení sporných vztahů příslušným civilním soudem aktualizaci evidence provést. Úvahu o trvání nájemního vztahu v uvedeném smyslu pak městský soud shledal jak na úrovni druhého oznámení, tak napadeného rozhodnutí za dostatečnou, jestliže je zřejmé, že správní orgány vzaly do úvahy existenci nájemních smluv, které svědčí užívání jiných subjektů, přičemž je zjevné, že byly uzavřeny i smlouvy duplicitní. V této souvislosti městský soud opětovně odkázal na svůj dřívější rozsudek č. j. 11 A 155/2015 – 58 s tím, že od názoru v něm vysloveném, dle něhož správnímu orgánu nepřísluší otázku platnosti či neplatnosti nájemního vztahu k jednotlivým půdním blokům autoritativně rozhodnout, neboť to náleží civilnímu soudu, se nemá důvod v nyní projednávané věci odchýlit. Dodal, že v citovaném případě šlo navíc o obdobný spor mezi shodnými účastníky jako v nynější věci, pročež toto stanovisko pro ně není překvapivé.

[6] Městský soud v napadeném rozsudku konečně poznamenal, že mu je z úřední činnosti znám též další rozsudek ve věci týchž účastníků, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 2 As 20/2016 – 29, v němž tento soud dospěl k závěru, že učinil-li si správní orgán úsudek a rozhodl-li pouze na základě čestného prohlášení vlastníka dotčených pozemků, jde o nedostatečný podklad pro vydání rozhodnutí. Městský soud nicméně vyjádřil přesvědčení, že nyní jde o skutkově jinou situaci, neboť z odůvodnění druhého oznámení i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jediným důvodem pro závěr o nesplnění podmínek pro provedení aktualizace evidence nebylo (pouze) čestné prohlášení vlastníka pozemku, ale nájemní smlouvy, které byly v odůvodnění obou správních rozhodnutí konkrétně uvedeny. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní úvodem poznamenala, že nesprávné právní posouzení věci spatřuje „především“ v tom, že správní orgány postupovaly v rozporu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 2 As 20/2016 – 29, protože se nezaměřily na úplné zjištění skutečného stavu věci vzhledem k existenci několika nájemních smluv na tytéž pozemky. Dodala, že v odkazovaném rozsudku tento soud mj. vyslovil, že ani obtížnost zjišťování skutečného stavu věci neopravňuje správní orgán, aby na objasnění skutkového stavu rezignoval. Připomněla dále, že dle Nejvyššího správního soudu byl správní orgán v předmětných řízeních povinen objasnit, kdo užívá dotčené pozemky na základě platného právního titulu, a teprve poté mohl rozhodnout

o navržených aktualizacích evidence půdy. V rozporu s odkazovaným rozsudkem je podle názoru stěžovatelky i co do důkazní hodnoty „*přecenění*“ čestných prohlášení vlastníků pozemků.

[8] Stěžovatelka dále namítla, že dodatečně předložené „*nájemní smlouvy společnosti AGRO SALIX, s.r.o. ze dne 18. 1. 2002*“, tj. datované přesně následující den po konání valné hromady, která rozhodla o změně firmy, působí dle jejího názoru krajně nevěrohodně. Současně poznamenala, že jestliže správní orgány vyhodnotily platnost nájemní smlouvy jen podle její datace, případně čestného prohlášení vlastníka, „*bez ohledu na ostatní důležité skutečnosti namítané [stěžovatelkou]*“, potom postupovaly nesprávně. Stěžovatelka uzavřela, že s ohledem na skutečnost, že ve správním řízení nedošlo k řádnému a přezkoumatelnému posouzení otázky, zda uživateli pozemků svědčí platný právní titul pro jejich užívání a městský soud v rozporu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu v tomto neshledal pochybení, je napadený rozsudek nezákonným. Navrhla proto jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 30. 7. 2018. Zde nejprve připomněl vyloučení aplikace správního řádu, s výjimkou lhůt a doručování, dle § 3g odst. 14 zákona o zemědělství, ve znění do 31. 12. 2014, na řízení dle předcházejících odstavců téhož ustanovení, respektive skutečnost, že v souladu s § 177 odst. 1 správního řádu se i v tomto případě uplatní základní zásady činnosti správních orgánů. Dále poznamenal, že v souladu s judikaturou správních soudů je cílem aktualizace evidence půdy zajistit, aby byl evidován stav odpovídající realitě, čemuž konvenují důvody pro její provádění, jak je stanoví § 3g odst. 1 zákona o zemědělství. Žalovaný zdůraznil nutnost respektování kompetence správního orgánu, který aktualizaci provádí, a jenž je oprávněn posoudit pouze to, zda jsou splněny podmínky pro změnu zápisu v evidenci. Nepřísluší mu tedy řešit spory, respektive otázku platnosti či neplatnosti jednotlivých předložených nájemních smluv. V nyní projednávané věci tak správní orgány byly povinny posoudit, zda stěžovatelka jako oznamovatel doložila, že je reálným uživatelem dotčených pozemků. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že dosavadní uživatelka předložila nájemní smlouvy, které oprávnění stěžovatelky zpochybňovaly. Za tohoto stavu proto nebyly splněny podmínky pro aktualizaci evidence ve smyslu stěžovatelčiných požadavků. Posouzení ohledně subjektu oprávněného k hospodaření na předmětných pozemcích, je pak dle názoru žalovaného úsudkem o předběžné otázce, nikoliv autoritativním rozhodováním sporů, které spadá do působnosti příslušného soudu. Žalovaný se konečně rovněž ztotožnil se závěrem městského soudu o nepřiléhavosti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 20/2016 – 29 na projednávaný případ. Zdůraznil, že v nynější věci představovaly hlavní důvod pro neprovedení stěžovatelkou požadované změny v evidenci půdy nájemní smlouvy, které na pozemky p. č. X a p. č. X v k. ú. X uzavřely v roce 2002 a 2006 M. M., A. Č. a A. U. se společností AGRO SALIX, s.r.o. Žalovaný uzavřel, že jak správní orgány, tak městský soud rozhodly v souladu s právními předpisy a stanovisky správních soudů. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud považuje úvodem za potřebné zdůraznit, že stěžovatelkou uplatněné námítky se vyznačují poměrně vysokým stupněm obecnosti, přičemž současně v podstatném rozsahu směřují zásadně proti závěrům správních orgánů nikoli městského soudu,

pokračování

jak by odpovídalo povaze kasační stížnosti. Uvedené pojetí stížnostních bodů tak poskytuje tomuto soudu pouze omezený prostor pro přezkum napadeného rozsudku.

[13] Hlavní kasační námitku představuje stěžovatelčino tvrzení o údajném rozporu mezi postupem zvoleným správními orgány při zjišťování skutečného stavu věci a závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku č. j. 2 As 20/2016 – 29 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v němž byl řešen spor mezi shodnými účastníky jako v nyní projednávané věci. Zdejší soud považuje při řešení této otázky za podstatné připomenout odkaz městského soudu na jím dříve vydaný rozsudek, týkající se opět týchž účastníků řízení a problematiky evidence půdy, ze dne 24. 10. 2017, č. j. 11 A 155/2015 – 58, z jehož závěrů v napadeném rozsudku městský soud vyšel. Rovněž proti tomuto rozsudku totiž podala nynější stěžovatelka kasační stížnost, o níž tento soud rozhodl rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 401/2017 – 25, přičemž i zde namítala rozpor se závěry Nejvyššího správního soudu formulovanými v rozsudku č. j. 2 As 20/2016 – 29. Tento soud pak neshledal v nyní projednávané věci žádné důvody, pro které by bylo nutné se od závěrů vyslovených v řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 401/2017 nyní odchýlit.

[14] Ve shodě s napadeným rozsudkem, stejně jako rozsudkem č. j. 1 As 401/2017 – 25, je možné nejprve poznamenat, že smyslem vedení evidence využití zemědělské půdy je dle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do předmětné evidence zaznamenávají údaje stanovené v § 3a odst. 5 téhož zákona. Evidence zemědělské půdy podle uživatelských vztahů je tedy určitým záznamem zákonem stanovených informací o půdních blocích, jenž slouží ke zjednodušení a urychlení poskytování dotací, a to tím, že správní orgán při poskytování dotací vychází z informací, které jsou do této evidence zapsány na základě průkazných dokladů předložených příslušnou osobou.

[15] Jedná-li se potom o stěžovatelkou tvrzený rozpor mezi postupem správních orgánů v nynější věci a rozsudkem č. j. 2 As 20/2016 – 29, lze konstatovat, že v něm vyslovený závěr je možné shrnout do konstatování, že správní orgány nemohou rezignovat na zjišťování skutečného stavu věci a měly by objasnit, kdo užívá pozemky na základě platného právního titulu. Jedině tak mohou následně rozhodnout o navržených změnách v evidenci půdy. Jak přitom Nejvyšší správní soud rozebral již v rozsudku č. j. 1 As 401/2017 – 25, důvody, které jej vedly k citovanému závěru, že Státní zemědělský intervenční fond (jakožto specializovaný správní orgán; dále též jen „Fond“) tehdy zcela rezignoval na posouzení množství předkládaných nájemních smluv. Jako předběžnou otázku nedovodil, kdo ve skutečnosti užívá předmětné pozemky na základě platného právního titulu. Fond se nacházel v poměrně nepřehledné situaci, kdy mu byla předložena celá řada nájemních smluv. Veden přesvědčením, že si tak určitým způsobem „*usnadní*“ situaci, vyhnul se posouzení této předběžné otázky a svůj závěr o (ne)provedení aktualizace evidence půdy opřel toliko o prohlášení původních vlastníků o tom, zda a komu v minulosti půdu pronajali. Jak nicméně tento soud uvedl v rozebíraném rozsudku č. j. 1 As 401/2017 – 25, je takový přístup nepřijatelný nejen podle stěžovatelkou (i v nyní vedeném řízení) namítaného rozsudku č. j. 2 As 20/2016 – 29, ale dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vůbec (viz rozsudky ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 110/2017 – 33).

[16] Na základě uvedeného lze tedy učinit dílčí závěr, že v případě, že by správní orgány i v nyní posuzované věci rezignovaly na předmětné posouzení předběžné otázky uživatelských vztahů na základě platného právního titulu, zatížily by tím svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Jak přitom vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, a to i jeho bodu 28, v němž se právě

městský soud vymezil vůči okolnostem případu, jenž byl tímto soudem projednán pod sp. zn. 2 As 20/2016, zaměřil se městský soud v nyní projednávané věci v souladu s citovanými judikaturními závěry na to, jakým způsobem (a zda dostatečně) správní orgány postupovaly směrem k objasnění uživatelských vztahů k dotčené zemědělské půdě. V této souvislosti městský soud na podkladě obsahu spisového materiálu zrekapituloval průběh správního řízení, včetně klíčových skutečností, na nichž správní orgán I. stupně založil své druhé oznámení, respektive ministr zemědělství napadené rozhodnutí (viz str. 2-4 napadeného rozsudku).

[17] Správní orgán I. stupně k jednotlivým požadovaným půdním blokům či dílům půdních bloků, respektive ve vztahu k blokům relevantním z pohledu nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí na pozemcích p. č. X a p. č. X (srov. bod [2] tohoto rozsudku), uvedl, zda změna byla provedena, či nikoliv, a z jakého důvodu k tomuto závěru dospěl. Jmenoval jednotlivé smlouvy, případně s pozemky související čestná prohlášení jejich vlastníků, přičemž rovněž konstatoval jejich eventuální duplicitu. Současně taktéž zmínil názory námitkové komise [srov. § 3g odst. 7 předposlední věta zákona o zemědělství, v rozhodném znění], z nichž při hodnocení uvedených podkladů vycházel. Ministr zemědělství následně v rámci napadeného rozhodnutí ve vztahu k pozemku p. č. 4148 zdůraznil, že *nájemní smlouvy* předložené dosavadní užívatelkou osvědčují právní důvod užívání v její prospěch, neboť jsou dřívějšího data než smlouvy předložené stěžovatelkou. V případě pozemku p. č. X se potom ministr zemědělství sice nejprve zabýval úředně ověřeným čestným prohlášením A. U. ze dne 19. 12. 2012, ve vztahu k němuž nemohou dle jeho názoru pozdější čestná prohlášení téže osoby obstát. Nelze nicméně přehlédnout, že se ministr na str. 3 napadeného rozhodnutí dále, ve vztahu k oběma pozemkům zmíněných parcelních čísel, zabýval námitkou týkající se (ne)možnosti uzavření *smluv* mezi společností AGRO SALIX, s.r.o. na straně jedné a M. M., A. Č. (pozemek p. č. X) a A. U. (pozemek p. č. X) na straně druhé, které byly předkládány dosavadní užívatelkou.

[18] Na základě uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že z obsahu druhého oznámení i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány oproti případu řešenému pod sp. zn. 2 As 20/2016 v nyní přezkoumávaném řízení nerezignovaly na posouzení nájemních smluv, respektive nevyšly *tolíko* z čestných prohlášení vlastníků dotčených pozemků. Lze tudíž přisvědčit tvrzení městského soudu, že *jediným* důvodem pro závěr o tom, že nejsou splněny podmínky pro provedení změny v evidenci půdy, nebylo správním orgánům *pouze* čestné prohlášení vlastníka pozemku, protože důvodem pro negativní rozhodnutí byly (též) nájemní smlouvy, které byly konkrétně uvedeny v odůvodnění obou jejich rozhodnutí. Platí proto, že, slovy městského soudu, jde o jinou situaci než ve stěžovatelkou dovolávaném rozsudku č. j. 2 As 20/2016 – 29. Jí uplatněná kasační námitka v podobě údajného rozporu mezi postupem správních orgánů v nyní posuzované věci a závěry tohoto soudu vyslovenými v citovaném rozsudku je proto nedůvodná.

[19] Nejvyššímu správnímu soudu pak současně není bez dalšího zřejmé, kam konkrétně měla směřovat stěžovatelčina zcela obecně formulovaná námitka, dle které „*byla z hlediska důkazní hodnoty přeceněna čestná prohlášení vlastníků pozemků, což je také v rozporu s výše uvedeným rozhodnutím* [pozn. míněn opět rozsudek tohoto soudu č. j. 2 As 20/2016 – 29]“. Za okolností shora uvedených ji proto tento soud rovněž neshledal důvodnou.

[20] Jedná-li se potom o dílčí kasační námitku, uplatněnou v návaznosti na již výše vypořádaná tvrzení, totiž, že dodatečně předložené nájemní smlouvy společnosti AGRO SALIX, s.r.o. „*ze dne 18. 1. 2002*“ (pozn. správně ze dne 1. 3. 2002), tj. údajně datované přesně následující den po konání valné hromady, která rozhodla o změně firmy, působí dle stěžovatelky „*krájně nevěrohodně*“, platí, že tuto skutkovou okolnost v rámci své žaloby k městskému soudu

pokračování

neuplatnila, pročez k ní Nejvyšší správní soud ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. nyní nepřihlížel. Totéž pak platí pro stěžovatelčino tvrzení, *de facto* druhou část téže námitky, že správní orgány vyhodnotily platnost uvedených smluv „*bez ohledu na ostatní důležité skutečnosti namítané [stěžovatelkou]*“, které však v žalobě rovněž neuvedla. Toliko pro úplnost tak lze podotknout, že ministr na obdobnou argumentaci stěžovatelky ohledně dodatečně předložených smluv, uplatněnou v rámci námitky proti druhému oznámení, reagoval na str. 3 napadeného rozhodnutí (viz bod [17] tohoto rozsudku), přičemž však stěžovatelka závěry, které v tomto bodě ministr učinil, jak uvedeno, ve své žalobě žádným způsobem nenapadla.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, jestliže v souhrnu odůvodnění druhého oznámení a napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že úvaha správních orgánů ohledně toho, kdo dotčenou půdu užívá, a z jakého právního titulu, představující předběžnou otázku, je dostatečná, neboť je zřejmé, že správní orgány vzaly do úvahy existenci nájemních smluv, které svědčí užívání jiných subjektů, přičemž je zjevné, že byly uzavřeny i smlouvy duplicitní. Městskému soudu je třeba v této souvislosti přisvědčit též v otázce povahy, kterou úvaha správních orgánů o předmětné předběžné otázce má. Opět přitom platí, že se k této problematice Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku č. j. 1 As 401/2017 – 25, kde konstatoval, že samotný evidenční zápis do LPIS, tj. registru půdy, má čistě deklaratorní charakter (podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č. j. 9 Ca 355/2008 – 46) a představuje tedy obdobu záznamu do katastru nemovitostí. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod správní orgán nemůže zasahovat do práv a povinností občanů jinými způsoby, než mu dovoluje zákon. V daném případě zákon o zemědělství dovoluje správnímu orgánu toliko posoudit podnět či ohlášení podle § 3g zákona o zemědělství z toho hlediska, zda splňuje v kontextu veškerých v řízení doložených dokumentů všechny znaky požadované pro provedení změny v evidenci půdy.

[22] Správní orgán je tedy sice povinen v řízení o aktualizaci evidence půdy učinit si úsudek o rozebírané předběžné otázce, tj. zda stěžovatelce v souladu s požadovanou změnou svědčí právní titul užívání půdy. Podstatné pro stěžovatelku však je, že toto posouzení, zda daný subjekt půdu užívá a z jakého právního důvodu, nepředstavuje, jak poznamenal v napadeném rozsudku městský soud, autoritativní rozhodnutí o soukromoprávních (nájemních) vztazích, tj. sporů o užívání půdy zde konkrétně mezi stěžovatelkou a dosavadní užívatelkou půdy. Závazné řešení této otázky totiž náleží až do pravomoci nalézacího soudu v občanskoprávním řízení. Jinými slovy, závěr správních orgánů o (ne)provedení aktualizace evidence půdy nepředstavuje vyústění sporu mezi uvedenými subjekty. Správní orgány pouze v nyní projednávaném případě rozhodly na základě dosavadně zjištěných skutečností, zda je či není možné v současnosti evidenci aktualizovat tak, jak stěžovatelka požadovala.

[23] V naznačených souvislostech je možné nad rámec uvedeného dodat, že v případě, že by se stěžovatelka rozhodla svůj spor ohledně užívání dané půdy řešit prostřednictvím civilních soudů, potom s případným pravomocným civilním rozsudkem bude moci v budoucnu iniciovat nové řízení o aktualizaci evidence. Lze zdůraznit, že takový rozsudek civilního soudu bude následně závazný i pro správní orgány obou stupňů, respektive bude „*podkladem*“ pro jejich rozhodnutí podle § 57 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 As 187/2014 – 37). Vyloučení správního řádu v této věci již v současné době zákon o zemědělství v aktuálním znění nestanovuje.

[24] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 14. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu